

ומתחזקת בעוז צור ישראל וגואלו מיום ליום עד שהגענו להקמת הצבא בישראל, אשר ע"י עשה ה- תשועה גדולה ונמסרו רבים ביד מעטים". אולם עם כל הערכתו לצה"ל אין איש ההלכה יכול להתעלם ממתת שאינו כהלכה. הוא מתריע על כן על הפגמים שנתגלו. בתוך

אוצר החכמה 1234567

האור הגדול, הוא רואה גם את הצללים ולכון הוא ממשיך :

אוצר החכמה 1234567

"אולם מתוך אור הגדול המPAIR והולך נתגלו גם כמה צללים... הלב מתכווץ לראות את הנער הישראלי, אשר ששה להtaguis לצבא ישראל במטלה קדוצה ובחרף נפש בעז הצלת ישראל. אשר באמת זכות גדולה נתגלה על ידו, אבל כמה לא חלי ולא מרגיש את גודל האסון, אשר הנהו ממית על עצמו בחילול ש"ק ואכילת גו"ט והוא לא ידע, כי בנפשו הוא ובמעשה הנהן מאבד את עולמו" (מתוך אמרו של ר' שמואל הכהן וינגנרטן ב"הצופה").

הגאון רבי צבי הירש פטח פרנק זצ"ל * רבה של עית"ק ירושלים טובב"א, מגאוני הדור, גדולי הפוסקים והמשיבים המפורסמים, מצילי נשי ישראל מכబלי העיגון. נתפרסמו ספריו "הר צבי" ליזרה דעה ולאורה חיים, תשכ"ד-תשכ"ט, ירושלים.

רבי שלום ארוי שטאם

הרב רבי שלום ארוי שטאם רבה של הארדאך פולד וויטבסק זצ"ל. **

באלוול תרע"ה התגוררנו בעיר גורודזק, הסמוכה לויטבסק שברוסיה הלבנה.

הגענו שמה כפליטים, אחרי שגורשנו מעירנת מושבנו שימבורג שבפלך קורלאנד, בפקודת מלכות הרשות של רוסיה הצארית, שגירה את כל היהודים ממחוזות הספר, ביהود מפלך קורלאנד וליטה.

* הגרצ"פ אמר על ספריו: יפים הם מבפניהם ומכחו"ז (מי חתנו מר אלטמן).

** הרב שטאם הוא היה נכדו של הרה"ג ר' ליב זצ"ל, שהי" אב"ד בעיר פאסוויל בימי הגאון ר' אבלי פאסטוויל זצ"ל, מובה בשוו"ת "גוזלת מרדכי" של אאייז הגאון רבי מרדכי רבינר, רבה הראשון של העיר בויסק זצ"ל.
*** חידושים תורה שלו בהמשכים נתפרסמו ב"המאסף" שהופיע בירושלים.

בבוננו שמה הchallenge להתרגון חברה לעזרת הפליטים שהתיישבו שם. ואף הושיטה כבר עזרת אחיהם לכמה קבוצות פליטים יהודים שעברו דרך העיירה (כפי השלטונות הרוסיים לא היו נתונים ליהודים המגורשים לנדוד בעצמם אלא היו נתונים להם "בני לוויה" ממקום למקום — "אטאף" קראו להם — בצורת שוטרים או חיילים רוסיים שהיו שומרים עליהם ומיצים בהם להמשיך לנודיהם).

והנה בשבת האחרונה של אולול, שבת שלפני סליחות, נודע שבשבת אחר הצהרים תעבור בתחנת הרכבת (המרוחקת מן העיירה כארבע ווירסṭאָוֹת) רכבת משא, ובה כמה מאות משפחות יהודים, רעבים גם צמאים, חולים ורצויכים, שלא יתנו להם לרדת לעיירה, אלא מיד יסיעום הלאה. גורודוק הייתה להם התחנה הראשונה שבה הם עוזרים מאו כמה ימים.

מיד עלה הרב על הבמה וציווה, שמיד אחרי יציאת מבית הכנסת יתחלו להכין אוכל בשביל הבאים: יאפו ויבשלו, ירתיחו חלב בשביל התינוקות וכן. ואת כל זה יעשו לא בחדרי חדרים ולא במטבח פנימה, אלא על הגזוזרטאות ובზוית הפונה לצד הרחוב. ושליחים שלח הרב להודיעו אותו הדבר גם בבתי הכנסת האחרים (יותר מעשרה בתים נסירות היו בעיירה) ולהזכיר על כך ברחובות.

מיד קם רעש גדול בכל העיירה. וכמדומני שהיה בעלי בתים אשר רטנו והתנגדו לחייב שבת פומבי וסיטוני, שגורר הרב על יהודי העיירה.

התמונה הזאת לא תמהה מלבי גם אם אחיה אלף שנים פעמיים — כיitzד עמדו באותה שבת על כל הגזוזרטאות ובכל החלונות נשים חסודות בגדיהם שבת ויבשלו ואפו ועשו כל מלאכה, וכיitzד גברים אשר לא ניסו מעולם הצג כת רגלים במטבח, עסקו גם הם במצבה זו, שהסביר אותה הרב בבית הכנסת בדברים חוזרים להבות אש.

אחרי הצהרים נטרוקנה כל העירה מיהודיה. הכל יצא לתחנת הרכבת ונשאו אתם סירים ודודים, אוכל וশמיות: אלה הולכים ברוגל ונוסאים את היהודים שניים שניים, ואלה נוסעים בעגלת טוסים עמוסה ומלאה (מכוניות לא היו עוד בשנים ההן).

בסוף הגיעה הרכבת המוחלת והחילים והשוטרים שליוו אותה הודיעו, שהיא עומדת בתחנה רק חצי שעה. הייתה זו רכבת ארוכה מאד, מורכבת מעשרות קרונות משא אדומים ("אשלון"). קראו לרכבת כזאת) והקרנות מלאים צאן אדם: גברים ונשים, זקנים וילדים, חולמים ויונקי שדים. נמצאו ברכבת גם עסוקים מעין "وعد פליטים", שדאגו לחלוקה צודקת של מה שהובא. גם פרימוסים הובאו אל התחנה ואוותם הדליקו וחיממו שוב את האוכל שנתקדר והרטיחו שוב את החלב לתינוקות.

מן הרכבת הורדו גם נשים אחדות שילדו בימים האחרונים, הן ולדותיהם, והמשטרה הרשתה גם לבעליהן ולילדיהם להיכנס לעיריה, אלא שראשי הקהיל היו צריכים לעروب למשטרה, שבזעם שבוע או שבועיים תעוזבנה המשפחות האלה את המקום, ותשוכנה בדרכן אל המקום שם הוא צריך להגיע. וגם מתיים אחדים היו ברכבת, הם הורדו ונמסרו לאנשי העירה לקבורה, אבל לקרובייהם לא נתנה המשטרה לרדה.

ואחרי חצי שעה שرك הקטר, הפליטים שבאו גורשו אל תוך הקרנות והרכבת המשיכה בדרכה.

אנשי העירה נשאו בסביבות התחנה עם סירים ריקים — ורבים גם מסרו את הכלים שהביאו, עם יולדות וחולמים קשים אחדים ועם המתים, שצרכו להביאם העירה ולקברם. (ממכתבו של ר' אליעזר אלינר).